

TEMA 12. Verujem v Svetega Duha. Verujem v sveto katoliško Cerkev

Sveti Duh notranje povezuje vernike s Kristusom, tako da oblikujejo eno samo telo, Cerkev, v kateri obstaja raznolikost udov in služb.

21. Dec. 2013

1. Verujem v Svetega Duha

1.1. Tretja oseba presvete Trojice

V Svetem pismu je Sveti Duh poimenovan z različnimi imeni: med drugim kot Dar, Gospod, Božji Duh, Duh resnice in Tolažnik. Vsaka izmed teh besed nam nakazuje nekaj o tretji osebi presvete Trojice. Je "Dar", ker nam ga Oče in Sin pošiljata zastonj: Sveti Duh je prišel prebivat v naša srca (prim. *Gal 4,6*); On je prišel, da bi bil vedno z ljudmi. Poleg tega od Njega izhajajo vse milosti in darovi, med katerimi je največji dar večno življenje skupaj z drugima dvema božjima osebama: v Njem imamo dostop do Očeta po Sinu.

Duh je "Gospod" in "Božji Duh" – ti dve imeni se v Svetem pismu uporabljata samo za Boga –, ker je Bog skupaj z Očetom in Sinom. Je "Duh resnice", ker nas celovito uči vse, kar nam je razodel Kristus, ter vodi in ohranja Cerkev v resnici (prim. *Jn 15,26; 16,13-14*). Je "drugi" Paraklet (Tolažnik, *Advocatus*), ki ga je obljubil Kristus, ki je prvi Tolažnik

(grško besedilo govori o "drugem" Tolažniku in ne o nekem "drugačnem" tolažniku, zato da pokaže na občestvo in neprekinjenost med Kristusom in Duhom).

V nicejsko-carigrajski veroizpovedi molimo: »*Et in Spiritum Sanctum, Dominum et vivificantem: qui ex Patre [Filioque] procedit. Qui cum Patre et Filio simul adoratur, et conglorificatur: qui locutus est per Prophetas.*« V tem besedilu so koncilski očetje carigrajskega cerkvenega zbora (381) hoteli uporabiti nekatera svetopisemska imena za Duha. Z besedami "Gospod, ki oživlja" so imeli v mislih dar božjega življenja, ki je podeljeno človeku. Ker je Gospod in ker oživlja, je Bog skupaj z Očetom in Sinom ter zatorej prejema isto čiščenje kot drugi dve božji osebi. Na zadnje so želeli še pokazati na poslanstvo, ki ga Duh uresničuje med ljudmi: govoril

je po prerokih. Preroki so tisti, ki so govorili v božjem imenu, navdihnjeni od Svetega Duha, da bi njegovo ljudstvo spodbudili k spreobrnjenju. Razodevanje Duha v starozaveznih prerokbah doseže polnost v skrivnosti Jezusa Kristusa, ki je dokončna božja beseda.

»Simboli Svetega Duha so številni: živa voda, ki izvira iz Kristusovega prebodenega srca in odžeja krščene, maziljenje z oljem, ki je zakramentalno znamenje birme; ogenj, ki preoblikuje, česar se dotakne; temen ali svetel oblak, v katerem se razodeva božja slava; polaganje rok, po čemer se podeljuje Duh; golob, ki se spusti na Kristusa in ostane nad njim pri krstu«
(*Kompendij*, 139).

1.2. Poslanstvo Svetega Duha

Tretja oseba presvete Trojice sodeluje z Očetom in Sinom od začetka zamisli o našem odrešenju

do njene dovršitve; toda v "poslednjih časih", ki so se pričeli z zveličavnim učlovečenjem Sina, se je Duh razodel in nam je bil dan, bil priznan in sprejet kot oseba (prim. *Katekizem*, 686). Po delovanju Duha se je Božji Sin učlovečil v prečistem telesu Device Marije. Duh ga je mazilil že na začetku; zato je Jezus Kristus Mesija od začetka njegove človeškosti, t.j. od njegovega učlovečenja dalje (prim. *Lk* 1,35). Jezus Kristus razodeva Duha s svojim naukom, ko izpolnjuje obljubo, dano očakom (prim. *Lk* 4,18 sl.), in ga podeli porajajoči se Cerkvi, ko dihne v apostole po vstajenju (prim. *Kompendij*, 143). Na binkošti je bil Duh poslan, da bi od tedaj ostal v Cerkvi, v Kristusovem mističnem Telesu, da bi jo poživiljal in vodil s svojimi darovi in s svojo navzočnostjo. Zato tudi rečemo, da je Cerkev tempelj Svetega Duha in da je Sveti Duh kakor duša Cerkve.

Na binkoštni dan je Duh prišel nad apostole in prve učence, ter tako z zunanjim znamenjem pokazal na živost od Kristusa ustanovljene Cerkve. »Poslanstvo Kristusa in Duha postane poslanstvo Cerkve, ki je poslana, da oznanja in razširja skrivnost troedinega občestva« (*Kompendij*, 144). Po Duhu svet vstopa v "poslednje čase", v čas Cerkve.

Dejstvo, da Sveti Duh poživlja Cerkev, zagotavlja, da se pogloblja in da se brez izgub in živo ohranja vse, kar je Kristus rekel in učil v dneh, ko je živel na zemlji, do njegovega vnebohoda[1]; poleg tega po obhajanju-podeljevanju zakramentov Duh posvečuje vernike in Cerkev ter ji omogoča, da še naprej vodi duše k Bogu.[2]

»V nerazdeljivi Trojici sta Sin in Duh različna, vendar neločljiva. Od začetka do dovršitve časa, namreč,

ko Oče pošlje svojega Sina, pošlje tudi svojega Duha, ki nas zedinja s Kristusom v veri, da moremo kot posinovljeni otroci klicati Boga "Oče" (*Rim 8,15*). Sveti Duh je neviden, vendar ga spoznavamo po njegovem delovanju, ko nam razkriva Besedo in ko deluje v Cerkvi« (*Kompendij*, 137).

1.3. Kako Kristus in Sveti Duh delujeta v Cerkvi?

Po zakramentih Kristus daje svojega Duha članom svojega Telesa in jim naklanja božjo milost, ki daje sadove novega življenja po Duhu. Sveti Duh deluje tudi tako, da nekaterim kristjanom podeljuje posebne milosti za dobro vse Cerkve, in je Učitelj, ki vse kristjane spominja na to, kar je razodel Kristus (prim. *Jn 14,25 sl.*).

»Duh zida, oživlja in posvečuje Cerkev: Duh ljubezni vrača krščencem sličnost z Bogom, izgubljeno z grehom, in jim daje, da v

Kristusu živijo od samega življenja svete Trojice. Pošilja jih pričevat za Kristusovo resnico in jih ureja v njihovih medsebojnih nalogah, da bi vsi obrodili "sad Duha" (*Gal 5,22*)« (*Kompendij*, 145).

2. Verujem v sveto katoliško Cerkev

2.1. Razodetje Cerkve

Cerkev je skrivnost (prim. npr. *Rim 16,25-27*), to pomeni stvarnost, v kateri pride do stika in občestva med Bogom in ljudmi. Cerkev prihaja iz grške besede "*ekklesia*", ki pomeni tudi zborovanje sklicanih. V stari zavezi je ta beseda uporabljena kot prevod termina "*quahal Yahweh*" oz. zborovanje, sklicano od Boga, da bi bil počaščen s pripadajočim kultom. Primer za to je sinajsko zborovanje in zborovanje v času kralja Joáša z namenom hvaljenja Boga in povratka k čistosti postave (reforma). V novi zavezi ima več pomenov, ki so

v kontinuiteti s staro, zlasti pa označuje ljudstvo, ki ga Bog skliče in zbere z vseh koncev zemlje, da bi vzpostavil zbor vseh, ki so po veri v njegovo Besedo in po krstu božji otroci, Kristusovi udje in tempelj Svetega Duha (prim. *Katekizem*, 777; *Kompendij*, 147).

V Svetem pismu je Cerkev imenovana z različnimi imeni in vsako izmed njih na poseben način poudarja določen vidik skrivnosti božjega občestva z ljudmi. "Božje ljudstvo" je naziv, ki ga je prejel Izrael. Kadar se nanaša na Cerkev, novi Izrael, pomeni, da Bog ni hotel ljudi odrešiti posamično, ampak tako, da jih po enoti Očeta, Sina in Svetega Duha zedini v eno samo ljudstvo, ki ga bo poznalo v resnici in mu sveto služilo.[3] Pomeni tudi, da je bila izvoljena od Boga, da je vidna skupnost, ki je sredi narodov na poti do svoje dokončne domovine. V tem ljudstvu je vsem skupno dostojanstvo

božjih otrok, skupno poslanstvo, biti sol zemlje, in vsi imajo skupni cilj, božje kraljestvo. Vsi so deležni treh Kristusovih služb: kraljevske, preroške in duhovniške (prim. *Katekizem*, 782-786).

Ko pravimo, da je Cerkev "Kristusovo telo", želimo poudariti, da preko poslanja Svetega Duha Kristus vernike tesno zedinja s seboj, zlasti pri evharistiji, jih po Svetem Duhu pridružuje svoji osebi, pri čemer se ohranjajo in enotni rastejo v ljubezni ter tvorijo eno samo telo v raznolikosti udov in služb. Prav tako je s tem povedano, da zdravje ali bolezen enega uda vpliva na vse telo (prim. *1 Kor* 12,1-24) in da so verniki, kot Kristusovi udje, njegova orodja, da delujejo v svetu (prim. *Katekizem*, 787-795). Cerkev je imenovana tudi "Kristusova nevesta" (prim. *Ef* 5,26 sl.), kar znotraj edinosti Cerkve s Kristusom nakazuje na razlikovanje obeh subjektov. Označuje tudi to, da

je božja zaveza z ljudmi dokončna, saj je Bog zvest svojim obljubam, in da mu Cerkev zvesto na to odgovarja tako, da je rodovitna Mati vseh božjih otrok.

Cerkev je tudi "tempelj Svetega Duha", kajti On živi v telesu Cerkve in jo izgrajuje v ljubezni z božjo besedo, z zakramenti, s krepostmi in karizmami.[4] Ker je bil resnični tempelj Svetega Duha Kristus (prim. *Jn 2,19-22*), nakazuje ta podoba tudi na to, da je vsak kristjan Cerkev in tempelj Svetega Duha. Karizme so darovi, ki jih Duh naklanja vsakomur za dobro ljudi, za potrebe sveta in še posebej za izgrajevanje Cerkve. Razločevanje in vrednotenje karizem pripada pastirjem (prim. *1 Tes 5,20-22*; *Kompendij*, 160).

»Cerkev najde izvor in dovršitev v večnem božjem načrtu. Bila je pripravljena v stari zavezi z izvolitvijo Izraela, znamenjem

prihodnjega zbiranja vseh narodov. Kot utemeljena na besedah in dejanjih Jezusa Kristusa je bila uresničena zlasti z njegovo odrešenjsko smrtjo in njegovim vstajenjem. Nato je bila razglašena kot odrešenjsko-zveličavna skrivnost z izlitjem Svetega Duha na binkošti. Dovršena bo ob koncu časov kot nebeški zbor vseh odkupljenih« (*Kompendij*, 149; prim. *Katekizem*, 778).

Ko Bog razodeva svoj odrešenjski načrt, ki je nespremenljiv, pokaže tudi način, kako ga želi uresničiti. Tega načrta ni izvršil z enim samim dejanjem, ampak je najprej pripravljajal človeštvo na sprejem odrešenja; šele kasneje se je v polnosti razodel v Kristusu. Ta izročitev odrešenja v božjem občestvu in v edinosti človeštva je bila dokončno podeljena ljudem po daru Svetega Duha, ki je bil izlit v srca vernikov ter jih je osebno in

permanently povezal s Kristusom. Ker smo božji otroci v Kristusu, se štejejo za brate drugih božjih otrok. Ni bratstva ali enotnosti človeškega rodu, ki ne bi temeljilo na skupnem božjem otroštvu, ki nam ga je Oče izročil v Kristusu; ni bratstva brez skupnega Očeta, h kateremu pridemo po Svetem Duhu.

Cerkve niso ustanovili ljudje; niti ni to nek plemenit človeški odgovor na izkušnjo odrešenja, ki ga je Bog uresničil v Kristusu. V skrivnostih življenja Jezusa Kristusa, ki je bil maziljen po Duhu, so se izpolnile obljube, oznanjene v postavi in v prerokih. Lahko tudi rečemo, da ustanovitev Cerkve sovpada z življenjem Jezusa Kristusa; Cerkev se oblikuje skladno s Kristusovim poslanstvom med ljudmi in za ljudi. Ni enega samega trenutka, v katerem bi Kristus ustanovil Cerkev, temveč jo je ustanovil z vsem svojim življenjem: od učlovečenja do

njegove smrti, vstajenja, vnebohoda in s poslanjem Tolažnika. Skozi vse svoje življenje je Kristus – v katerem je prebival Duh – kazal, kakšna mora biti njegova Cerkev. Po njegovem vnebohodu je bil Cerкви poslan Duh, v njej je ostal in jo pridružuje Kristusovemu poslanstvu, tako da jo spominja na to, kar je Gospod razodel, in jo vodi skozi zgodovino proti njeni polnosti. On je vzrok za Kristusovo navzočnost v njegovi Cerкви po zakramentih in po besedi ter jo nenehno krasi z različnimi hierarhičnimi in karizmatičnimi darovi.[5] Z njegovo navzočnostjo se izpolnjuje Gospodova obljuba, da bo ostal ob tistih, ki so mu bili zaupani, do konca časov (prim. *Mt 28,20*).

Drugi vatikanski koncil je povzel nek starodavni izraz, ki opisuje Cerkev: "občestvo". S tem je nakazano, da je Cerkev razširitev notranjega občestva svete Trojice nad ljudi; in da je na tem svetu ona že občestvo s

Trojico, četudi še ni dosegla svoje polnosti. Poleg občestva je Cerkev tudi znamenje in orodje tega občestva za vse ljudi. Po njej smo deležni notranjega življenja Boga in pripadamo božji družini kot sinovi v Sinu po Duhu.[6] To se na poseben način uresničuje v zakramentih, predvsem v evharistiji, ki jo prav tako mnogokrat imenujemo *občestvo* (prim. *1 Kor* 10,16). Slednjič jo imenujemo občestvo tudi zato, ker Cerkev oblikuje in določa prostor krščanske molitve (prim. *Katekizem*, 2655, 2672, 2790).

2.2. Poslanstvo Cerkve

Cerkev mora oznanjati in med vsemi narodi vzpostavljati božje kraljestvo, katerega začetnik je Kristus. Je vir in začetek tega kraljestva na zemlji. Po svojem vstajenju je Gospod apostole poslal oznanjati evangelij, krščeovat in učiti ljudi, naj izpolnjujejo, kar je On naročil (prim. *Mt* 28,18 sl.). Gospod je

svoji Cerkvi izročil isto poslanstvo, ki mu ga je zaupal Oče (prim. *Jn* 20,21). Od začetka Cerkve so to poslanstvo uresničevali vsi kristjani (prim. *Apd* 8,4; 11,19), ki so mnogokrat žrtvovali lastno življenje, da bi ga izpolnili. Gospodovo misijonsko naročilo korenini v večni božji ljubezni, ki je poslal svojega Sina in svojega Duha, ker »hoče, da bi se vsi ljudje rešili in prišli do spoznanja resnice« (*1 Tim* 2,4).

To misijonsko poslanstvo vsebuje vse tri naloge Cerkve na zemlji: *munus profeticum* (oznanjanje vesele novice o odrešenju v Kristusu), *munus sacerdotale* (dejansko ponavzočevanje in posredovanje Kristusovega življenja, ki odrešuje po zakramentih) ter *munus regale* (pomagati kristjanom, da izpolnjujejo poslanstvo in rastejo v svetosti). Kljub temu da si vsi verniki delijo isto poslanstvo, pa ne vršijo vsi iste vloge. Nekatere je Gospod izbral za

izvajanje določenih služb, kot npr. apostole in njihove naslednike, ki so po zakramentu svetega reda pridruženi Kristusu, glavi Cerkve, na poseben način, drugače kot drugi ljudje.

Ker je Cerkev od Boga prejela za ljudi odrešilno poslanstvo na zemlji in jo je Bog določil, da ga uresniči, pravimo, da je Cerkev vesoljni zakrament odrešenja, saj je njen cilj božja slava in zveličanje ljudi (prim. *Katekizem*, 775). Je vesoljni zakrament odrešenja, ker je znamenje in orodje za spravo in občestvo človeštva z Bogom ter za edinost vsega človeškega rodu.[7] Pravimo tudi, da je Cerkev skrivnost, ker v njeni vidni stvarnosti postane navzoče in deluje nekaj duhovnega in božanskega, kar je mogoče zaznati le z vero.

Trditev »zunaj Cerkve ni zveličanja« pomeni, da vsako zveličanje prihaja

od Kristusa-Glave preko Cerkve, ki je njegovo telo. Nihče se ne more zveličati, če jo ob spoznanju, da je bila ustanovljena od Kristusa za odrešenje ljudi, zavrača oz. ne vztraja. Istočasno morejo po zaslugi Kristusa in njegove Cerkve doseči večno zveličanje vsi tisti, ki brez kakršne koli krivde ne poznajo Kristusovega evangelija in njegove Cerkve, toda iskreno iščejo Boga in se pod vplivom milosti trudijo izpolnjevati njegovo voljo, ki jo spoznavajo po narekovanju vesti. Vse, kar je dobrega in resničnega v drugih religijah, prihaja od Boga, more biti priprava na sprejem evangelija in voditi k edinosti človeštva v Kristusovi Cerkvi (prim. *Kompendij*, 170 in sl.).

2.3. Lastnosti Cerkve: ena, sveta, katoliška, apostolska

Lastnosti so elementi, ki so za Cerkev značilni. Najdemo jih v mnogih

izpovedih vere vse od starodavnih obdobij Cerkve. Vse lastnosti so božji dar, ki s seboj prinaša nalogo, ki jo morajo izpolnjevati kristjani.

Cerkev je *ena*, ker je njen izvor in vzor presveta Trojica; ker Kristus – njen ustanovitelj – vzpostavlja enotnost vseh v enem samem telesu; ker Sveti Duh združuje vernike z Glavo, ki je Kristus. Ta enotnost se kaže v tem, da verniki izpovedujejo eno samo vero, obhajajo iste zakramente, so zedinjeni v eni sami hierarhiji, imajo eno skupno upanje in isto ljubezen. Cerkev obstaja kot združba, vzpostavljena in organizirana na svetu v katoliški Cerkvi, ki jo vodi Petrov naslednik in škofje, ki so v občestvu z njim.[8] Samo v njej je mogoče pridobiti polnost sredstev zveličanja, saj je Gospod dobrine nove zaveze zaupal zboru apostolov s Petrom na čelu. V nekatoliških krščanskih cerkvah in skupnostih je mnogo dobrin

posvečevanja in resnice, ki izhajajo od Kristusa in stremijo h katoliški edinosti; Sveti Duh jih uporablja kot orodja zveličanja, kajti njihova moč prihaja iz polnosti milosti in resnice, ki jo je Kristus dal katoliški Cerkvi (prim. *Katekizem*, 819). Člani teh cerkva in skupnosti se Kristusu pridružijo pri krstu in zato jih priznavamo kot brate. Rasti v enotnosti je mogoče: tako da se bolj približamo Kristusu in drugim kristjanom pomagamo, da bi bili bližje Njega; tako da spodbujamo enotnost v bistvenem, svobodo v postranskem in ljubezen v vsem[9]; tako da božjo hišo napravimo drugim prijetnejšo; tako da rastemo v globokem spoštovanju do papeža in do hierarhije, jim pomagamo in sledimo njihovem nauku.

Ekumensko gibanje je eklezialna naloga, ki stremi k vzpostavitvi edinosti med kristjani v edini Cerkvi, ki jo je ustanovil Kristus. Je

Gospodova želja (prim. *Jn* 17,21). Uresničuje se z molitvijo, s spreobrnjenjem srca, z vzajemnim bratskim spoznavanjem in s teološkim dialogom.

Cerkev je *sveta*, ker je njen avtor Bog, ker se je Kristus daroval zanjo, da bi jo posvetil in jo napravil posvečujočo, ker jo Sveti Duh poživlja z ljubeznijo. Ker ima v sebi polnost sredstev odrešenja, je svetost poklicanost vsakega izmed njenih članov in cilj vsake njene dejavnosti. Je sveta, ker nenehno daje sadove svetosti na zemlji, ker je njena svetost vir posvečevanja njenih otrok, četudi se na zemlji vsi priznavajo za grešnike in potrebne spreobrnjenja ter očiščenja. Cerkev je sveta tudi zaradi svetosti, ki so jo dosegli njeni člani, ki so že v nebesih – na najodličnejši način presveta Devica Marija –, ki so njeni vzori in posredniki (prim. *Katekizem*, 823-829). Cerkev lahko postane bolj sveta preko naloge

posvečevanja, ki jo vršijo njeni verniki: osebno spreobrnjenje, asketski boj, da bi bili bolj podobni Kristusu, reforma, ki pomaga k boljšemu izpolnjevanju poslanstva in se izogiba rutini, očiščenje spomina, ki vzbuja lažne predsodke o drugih, ter konkretno izvrševanje božje volje v ljubezni.

Cerkev je *katoliška* – to pomeni vesoljna –, ker je v njej Kristus, ker hrani in upravlja z vsemi sredstvi odrešenja, ki jih je prinesel Kristus, ker njeno poslanstvo obsega ves človeški rod, ker je prejela in celovito posreduje ves zaklad zveličanja in ker se je sposobna inkulturirati, tako da povzdiguje in izboljša katero koli kulturo. Katoliškost raste v intenzivnosti in ekstenzivnosti s pomočjo vedno večjega razvoja poslanstva Cerkve. Vsaka delna cerkev, t.j. vsak del božjega ljudstva, ki je glede vere in zakramentov v občestvu s svojim škofom – preko

apostolskega nasledstva –, ki je oblikovana po podobi vesoljne Cerkve in v občestvu z vso Cerkvijo (ki je ontološko in kronološko pred njo), je katoliška.

Njeno poslanstvo obsega vse človeštvo, zato vsi ljudje – na različne načine – pripadajo oz. so vsaj usmerjeni h katoliški edinosti božjega ljudstva. V Cerkev je v polnosti vključen, kdor ima Kristusovega Duha in je povezan z vezjo veroizpovedi, zakramentov, cerkvene oblasti ter občestva.

Katoliki, ki ne vztrajajo v ljubezni, so sicer vključeni v Cerkev, vendar ji pripadajo s telesom, ne pa tudi s srcem. Krščeni, ki v polnosti ne udejanjajo omenjene katoliške edinosti, so v določenem, toda nepopolnem občestvu s katoliško Cerkvijo (prim. *Kompendij*, 168).

Cerkev je *apostolska*, ker jo je Kristus zgradil na apostolih, ki so izvoljene

priče njegovega vstajenja in temelj njegove Cerkve; ker ob podpori Svetega Duha uči, varuje in zvesto posreduje zaklad vere, ki ga je prejela od apostolov. Apostolska je tudi po svoji strukturi, kolikor jo do Kristusove vrnitve usmerjajo, posvečujejo in vodijo apostoli ter njihovi nasledniki škofje v občestvu s Petrovim naslednikom. Apostolsko nasledstvo je posredovanje poslanstva in oblasti apostolov na njihove naslednike preko zakramenta svetega reda. Po zaslugi tega posredovanja se Cerkev ohranja v občestvu vere in življenja z njenim izvorom, ko v teku stoletij usmerja svoje apostolsko poslanstvo v širjenje Kristusovega kraljestva na zemlji. Vsi člani Cerkve glede na različne službe sodelujejo pri poslanstvu, ki so ga prejeli apostoli, da ponesejo evangelij po vsem svetu. Krščanska poklicanost je po svoji naravi sami poklicanost k apostolatu (prim. *Katekizem*, 863).

Miguel de Salis Amaral

Osnovna literatura

O Svetem Duhu

Katekizem katoliške Cerkve, 683-688;
731-741.

*Kompendij katekizma katoliške
Cerkve*, 136-146.

Janez Pavel II., enc. *Dominum et
vivificantem*, 18. 5. 1986, 3-26.

Janez Pavel II., *Kateheza o Svetem
Duhu*, VIII-XII.1989.

Sv. Jožefmarija, pridiga *Veliki
neznanec*, v *Jezus prihaja mimo*,
127-138.

O Cerkvi

Katekizem katoliške Cerkve, 748-945.
*Kompendij katekizma katoliške
Cerkve*, 147-193.

Sv. Jožefmarija, pridiga *Zvestoba Cerkvi* (4. 6. 1972), v *Ljubiti Cerkev*.

[1] Prim. II. vatikanski koncil, konst. *Dei Verbum*, 8.

[2] »Slovesni prihod Duha na binkošti ni bil zgolj osamljen dogodek. V Apostolskih delih skoraj ni strani, ki ne bi govorila o Njem in o delovanju, s katerim vodi, usmerja ter spodbuja življenje in dela prvotne krščanske skupnosti. (...) Ta globoka resničnost, ki nam jo posreduje biblično besedilo, ni spomin iz preteklosti, iz zlate dobe Cerkve, ki je postala zgodovina. Kljub bedi in grehom vsakega od nas je to tudi resničnost današnje Cerkve in Cerkve vseh časov. (Sv. Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, 127-128).

[3] Prim. II. vatikanski koncil, *Lumen Gentium*, 4 in 9; Sv. Ciprijan, *De Orat Dom*, 23 (CSEL 3, 285).

[4] »Kadar torej kličeš k Bogu Očetu, se spominjaj, da je bil Sveti Duh tisti, ki ti je z nagibanjem tvoje duše dal to molitev. Če Sveti Duh ne bi obstajal, ne bi bilo v Cerkvi nobene besede modrosti ali vednosti, kajti pisano je: po Duhu je dana beseda modrosti (1 Kor 12,8) ... Če Sveti Duh ne bi bil navzoč, Cerkev ne bi obstajala. Če pa Cerkev obstaja, potem Sveti Duh gotovo ne manjka« (Sv. Janez Zlatousti, *Sermones panegyrici in solemnitates D. N. Iesu Christi*, hom. 1, *De Sancta Pentecostes*, n. 3-4, PG 50, 457).

[5] Prim. II. vatikanski koncil, konst. *Lumen Gentium*, 4 in 12.

[6] Prim. II. vatikanski koncil, konst. *Gaudium et spes*, 22.

[7] Prim. II. vatikanski koncil, konst. *Lumen Gentium*, 1.

[8] Prim. *prav tam*, 8.

[9] Prim. II. vatikanski koncil, konst. *Gaudium et spes*, 92.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/katoliska-cerkev/](https://opusdei.org/sl-si/article/katoliska-cerkev/) (16. Apr.
2025)